

Розділ 1

Місто Півмісяця з його довгою та заплутаною історією, пишною архітектурою та субтропічним шармом, а також із безперечно темним минулим і обов'язковими невпокоєними духами — це місце, що вміє пробачати. Місто, яке розкриває обійми назустріч загубленим спраглим душам суспільства, притулок для тих людей, які, як я, спіткнулися й впали, але таки зуміли знову підвестися. Для людей, які виявилися достатньо сміливими, щоб ризикнути ще раз у місці, славетному своїми крайнощами, чи просто для тих, хто надто міцний, щоб визнати власну поразку.

Трамвай лінії Сент-Чарльз, із якого я щойно вийшла, перевальцем повз коліями до вигину річки, і я дослухалася його дзвону та брязкоту. Вони стали саундтреком мого життя в новому місті — таким, як були колись церковні дзвони, святі пісні яких лунали в моєму рідному місті Чарлстоні.

Повільно прогулюючись у суботу Бродвеем, я насолоджувалася полуденним повітрям початку жовтня. Літня гнітюча вологість відступила, змилувавшись над нами, і, хоча температура була й близько не такою, яку на півночі могли б назвати холодною, усе ж знизилася достатньо, щоб я вдягнула светр поверх футболки. Навіть пальці, якими я стискала лямки рюкзака, трохи змерзли.

Я подумала, чи не вдягти мені рукавички, які надіслала мені моя названа мама Мелані — разом із надрукованими інструкціями щодо догляду за ними. Наступного тижня мене мала відвідати моя сім'я — батьки та дванадцятирічні єдинокровні брат і сестра, Сара та Джей, — і я не хотіла бачити розчарування Мелані, коли вона помітить бруд на моїх рукавичках. Ось чому я їх не носила. Бо в жоднісінької людини в реальному житті не вистачало б

терпіння чистити рукавички відповідно до вимог Мелані. Окрім самої Мелані.

Я жила у квартирі на верхньому поверсі, у домі, розташованому між двома будинками братства в так званому братському ряді Університету Тулейн, тож, ідучи тротуаром, я завжди була готова відскочити від м'яча для вуличного футболу. Дні стали коротшими, і рожеве сутінкове небо нависало наді мною, а тіні між будинками та в неосвітлених вікнах ставали все темнішими. Уже не вперше я відчувала вдячність за те, що маю лише п'ять органів чуття й нічого не бачу в тих тінях. Але те, що я нічого не бачила, не означало, що там нічого не було.

Я піднялася сходами до своєї квартири, насолоджуючись ароматами чогось гострого та гарбузового, що запікалося в духовці. Те, що мене зустрічають свіжою випічкою, — лише одна з переваг життя в одній квартирі із південною версією бізнес-леді Марти Стюарт. Версією з полум'яно-рудим волоссям та набором навичок, до якого належить усе, пов'язане з домоводством, а також уміння міняти шину на високих підборах, що говорить з акцентом, насиченим, наче грязі в річці її рідного штату Міссісіпі.

Джолін Маккенні — це стихія, що говорить фразеологізмами, насправді глибокими, але над якими доводиться посушити голову, а за її доброзичливою вдачею ховається сталевий хребет, зміцнений бетоном. Джолін була моєю сусідкою по кімнаті під час мого обірваного навчання в Тулейні, а коли ми через сім років зустрілися в Новому Орлеані, мені потрібна була співмешканка, а їй — житло. Це здавалося просто чудесним збігом.

Щойно я відчинила французькі двері на сходовому майданчику й скинула рюкзак, як на мене накинута маленька

сіра з білим хутряна кулька з двома темними очима-гудзиками й відповідним носом, яка шалено вимахувала волохатим хвостом. Пес був одягнений у ще один осінній светр від його улюбленої тітоньки Джолін. Хоча формально Марді — це підібраний мною собака, Джолін займалася всіма його аксесуарами. Моя названа мама Мелані могла оцінити це. Я підвела ризику під монографіями, але де-не-де помічала «МЛТ» (Марді Лі Тренголл), що з'являлося на мисках, постільній білизні та собачому халаті його розміру.

Почувши стукіт високих підборів, що наближався до нас, ми з Марді підвели очі і побачили Джолін. Як завжди, зачіска та макіяж у неї були бездоганні, а поверх коктейльної сукні вона пов'язала фартух із «Чарівником країни Оз». Я помітила розчарований погляд подруги — і щось клацнуло десь у глибині моїх думок.

— О ні. Я що, забула?..

— Так. Сьогодні ввечері велика вітальна вечірка для Сонечки Раян. Я вже годину пишу тобі, але ти не відповідаєш. — Очі в неї розширилися, коли вона подивилася на моє неслухняне волосся, по якому я зранку перед роботою лише злегка провела щіткою. — Не впевнена, чи в нас достатньо часу, щоб надати тобі пристойного вигляду — але я не з тих, хто здаються.

Вона взяла Марді в мене з рук.

— Вибач, я переслухувала подкасти Бо, і в мене сіла батарея. Справді, Джолін, мені немає для чого чепуритися. — Я вжила одне з її слів, намагаючись осадити її заповідливість. — Це просто невеличка зустріч родини та близьких друзів.

Джолін схопила мене за зап'ястя й потягла до ванної кімнати.

— Я давно набрала тобі ванну. Вона вже прохолодна, але це допоможе тобі не гаяти даремно часу, валяючись у ній. І, звісно, ти маєш причепуритися. Адже там буде Бо.

Я кліпнула на неї очима. Мої стосунки з Бо Раяном були складними. І це все одно, як сказати, що система дамб у Новому Орлеані, можливо, має кілька недоліків. Але зараз у мене не було ані сил, ані часу все це обговорювати. Натомість я мовила:

— Ну Бо — брат Сонечки, тож було б дивно, якби його там не було. І я впевнена, що його дівчина там теж буде. До того ж я ані слова не чула від Бо відтоді, як Сонечка з'явилася того вечора, коли святкували появу Марді. Тепер Бо, певно, пішов уперед, адже йому більше не потрібна моя допомога в пошуку сестри.

Джолін зупинилася на порозі ванної кімнати, стягнула з мене мішкуватий кардиган і м'яко штовхнула мене всередину.

— От ти вся така розумна, а буваєш цілковитою невігласкою. А тепер стрибай у ванну і як слід постарайся з цим шампунем. У тебе рівно п'ять хвилин, я засікаю час. Просто зараз.

Вона постукала по екрану свого смарт-годинника й щільно зачинила двері перед моїм носом.

Через годину й п'ятнадцять хвилин ми в реліктовому автомобілі Джолін, який власниця нарекла Буббою, прямували Бродвеєм до історичного сімейного будинку на вулиці Пританія в Садовому районі. Марді, одягнений у святкову жовту хустину та светр до комплекту, слухняно сидів на задньому сидінні, і повітря з вентиляційного отвору здувало хутро з його морди, наче в рекламі шампуню. Обігрівач у цій старій машині, як з'ясувалося, мав лише

два режими роботи: вимкнений і на повну силу. Я хотіла відчинити вікно, щоб впустити свіже повітря, але Джолін насварила мене, пояснивши, що трьом шарам спрея для волосся *Aqua Net*, якими вона відкрила мою зачіску, таке випробування було б не до снаги.

На колінах у мене стояло срібне блюдо, наповнене гарбузовими кексами з горіхами від Джолін. Либонь у неї слух, наче в кажана, бо, незважаючи на шум обігрівача та гуркіт шин, що мчали повсюдно кривою бруківкою вулиць Нового Орлеана, вона почула, як я тихесенько підняла пластикову плівку, щоб відщипнути собі шматочок, і лягнула мене по руці.

— Ти гірша за Марді, — дорікнула вона.

— Я помираю з голоду. Я увесь день різала плитку для ванної кімнати. Тібо навчає мене, і він дуже терплячий, але це займає цілу вічність. Я не хотіла робити перерву, щоб не засмучувати його.

Джолін об'їхала велетенську вибоїну посеред дороги — так, що мені довелося схопити блюдо, щоб воно не зісковзнуло з моїх колін.

— Ти ж знаєш, що Тібо працює на тебе, правда? — уточнила вона.

— А, так. Увесь час забуваю.

Тібо Кобілт — просто митець в усьому, що пов'язано з будівництвом, і очолює бригаду з двох людей, до якої входить ще один майстер на всі руки, Хорхе. Вони допомагають мені відновити мій перший дім, креольський котедж у районі Мариньї. Він талановитий, розумний, дотепний і має терпіння Йова. Його єдина вада полягає в тому, що він відсидів термін у в'язниці за ненавмисне вбивство своєї дружини. Я опустила цю дрібничку, коли розповідала про Тібо своїм батькам. Є дещо, чого їм, мабуть, краще не знати.

Хай там як, мені пощастило, що Тібо був у моїй команді, яка була зовсім нечисленною через необґрунтовані чутки про те, що з моїм домом щось «негаразд». Мається на увазі, що будинок населений привидами, одержимий чи проклятий. Чи, може, просто одержимий чи проклятий, бо привидів там не мало залишитися. З неохочою допомогою Бо Раяна, який досі не змирився з думкою, що він здатен спілкуватися з привидами, ми вигнали двох духів, пов'язаних із будинком, — дідуся Бо та найкращу подружку його бабусі, Жанну, яку вбив у тому котеджі в 1964 році її ж власний батько.

Але за кілька тижнів, що минули відтоді, навіть мені стало зрозуміло, що з будинком досі не все гаразд. І, судячи з того, що сусіди та більшість робітників і далі відмовлялися входити всередину, а мішечки грі-грі регулярно з'являлися на моєму ганку — це не тільки я так думала. Навіть коли будинок був порожній, атмосфера в ньому нагадувала затримане дихання, повітря було аж густе від напруження — такого, як те, що передує свисту чайника.

Мені навіть здавалося, що я відчуваю легкий запах люлькового тютюну — а це означало, що дідусь Бо десь поруч. Але цього не могло бути. Бо відправив його до світла. Можливо, дідусь просто хотів іще трохи затриматися, щоб побачити Бо. А може, на небесах не дозволяють палити. Будь-яка причина — аби лише не та настирлива думка, що Чарльз Раян досі має нам щось розповісти.

— Як думаєш, скільки нам треба там пробути?

Джолін зітхнула, повернувши на вулицю Пританія, перекотившись через бордюр так, що блюдо підскочило в мене на колінах.

— Ти що, не хочеш ближче познайомитися з давно загубленою сестрою Бо й дізнатися, де вона була останні

пару десятиліть? Тобто коли вони бачили її востаннє, вона була зовсім дитиною. Багато чого варто обговорити.

— Я згодна. І мені цікаво почути її історію. Та судячи з того, що вона вже розповіла нам, усе, що вона знає, — це те, що її вдовочили, коли вона була зовсім дитиною, і виховували у люблячій сім'ї в Едіні, Міннесоті. А інтерес до біологічних батьків повернув її до Нового Орлеана.

— То що тебе турбує? — здивувалась Джолін.

— Я не казала, що мене щось турбує.

— А казати й не потрібно. Ти клацаєш тією резинкою на зап'ясті — а це ти починаєш робити, коли в тебе щось крутиться в голові.

Я на мить замислилася, намагаючись визначити, чому саме справді переймаюся.

— Тобі не здається дивним, що Сонечка з'явилася саме тоді? Одразу після того, як ми докопалися до правди про Антуана Бруссара та його причетність до її викрадення? — спитала я.

— Але тепер, коли Сонечка таки з'явилася, це вже не має значення, — мовила Джолін, ковзнувши на під'їзну доріжку й опустивши козирок автомобіля, що звитяжно висів на клейкій стрічці та молитві.

Затим вона взялася підфарбовувати губи.

— Отож, — згодилася я.

Вона обережно підняла козирок, потім перевела погляд, зазирнувши мені в очі:

— Про що це ти?

Я знизала плечима, сама не до кінця розуміючи, про що це я.

— Не знаю. Але це здається такою... дивною випадковістю.

— А випадковостей не буває, — повільно промовила вона мантру, яку так часто повторює мій батько, Джек Тренголл.

Батько — автор міжнародних бестселерів про злочинців, і це він з'ясував у своїх дослідженнях, і далі отримує все нові й нові докази.

Джолін пересунулася на своєму сидінні обличчям до мене.

— Іноді, Ноло, нам дарують чудеса, замасковані під випадковість. Понад двадцять років Сонечка й гадки не мала, що її розшукує сім'я, а та родина гадки не мала, що дівчинка взагалі жива. Потім раптом з причин, яких нам ніколи не зрозуміти, усі зірки зійшлися, фрагменти пазла стали на свої місця, і Сонечка знову з'єдналася зі своєю сім'єю. Як на мене — неправильно сумніватися в цьому. Думаю, нам залишається тільки радіти цьому диву.

Не дочекавшись відповіді, Джолін стиснула мою руку, що лежала на сидінні.

— Я не звинувачую тебе за твої підозри. Це в тебе в крові — ставити все під сумнів. Я впевнена, що ти не можеш не порівнювати історію Сонечки зі своєю власною, з тим, що тебе ніхто не шукав після смерті твоєї мами. Але це лише тому, що вони не знали про твоє існування. — Вона знову стиснула мою руку, потім відкинулася на спинку крісла. — Але тепер твої рідні та друзі люблять тебе до нестями — і це найголовніше. Навіть якщо та заздрість час від часу й вистромляє бридку зелену пику, можеш просто довбонутися їй по голові, усвідомлюючи, що тебе дуже люблять і тобою дорожать.

— Ти маєш рацію, — погодилась я й розплющила очі.

Але не побачила нічого, окрім себе, тринадцятирічної, що сидить у замиському автобусі з Каліфорнії до Південної Кароліни, з усіма своїми сподіваннями та страхами —

вони скупчилися в моїй кишені на одному зім'ятому папірці, на якому мама нашкрябала ім'я мого батька, котрого я доти ніколи не бачила.

— І я розумію, що ти не хочеш про це говорити, але думаю, що серце в тебе досі болить через Майкла. Він — хитрий лис, він зрадив твою віру, і серцю потрібно значно більше часу, ніж мозку, щоб упоратися з таким болем. Просто подякуй зіркам, що це тривало недовго, і тобі не довелося з'їсти все яйце, доки ти зрозуміла, що воно тухле. — Вона співчутливо усміхнулася мені, намагаючись пом'якшити свої слова. — Мені здається, що це може бути тією причиною, з якої ти не радієш настільки, як мала би, що Сонечка повернулася до своєї родини.

Згадка про Майкла Ебера вивела мене із задуми. Я ширше розплющила очі, нарешті помітивши, де Джолін припаркувала машину.

— Де ми? Це не будинок Раянів.

— Я знаю. Я просто не хотіла, щоб хтось побачив, як я поправляю макіяж.

Я знала, що під цим «хтось» вона мала на увазі Джексона Лендрі, місцевого адвоката та об'єкта її нерозділеного кохання. Він зустрічався з її подругою Карлі. Джолін розповідала мені, що Джексон купив для Карлі каблучку, і я не хотіла сипати сіль на рану. Сильно натиснувши на педаль, Джолін заднім ходом виїхала з під'їзної доріжки, не звертаючи уваги на гудіння клаксона зустрічної машини.

— Можливо, мені потрібно припинити бачити в усьому романи про злочинців і просто порадіти за Бо та його родину, — сказала я.

— Як на мене, це просто чудовий план. До того ж Сонечка схожа на Бо й гарненька, як лялька. Окрім білявого волосся. Відтінок зовсім не той.

— Що ти маєш на увазі? Думаєш, вона його освітлює?

Джолін виїхала на узбіччя в кінці шеренги автомобілів, припаркованих перед будинком Раянів у італійському стилі. Журливо зітхнувши, вона зупинила машину.

— Ноло, я дякую всім щасливим зорям, що ми знову знайшли одна одну. Мені багато чого треба тебе навчити. Сонечка, незважаючи на своє ім'я, від природи не більш білява, ніж кантрі-співачка Доллі Партон. А я обожаю Доллі, тож ти розумієш, що я нікого не виставляю в темному світі.

— Звісно ні. І фарбувати волосся — це не злочин.

— Хоча іноді це треба було б вважати злочином. На тих світлинах, які ми бачили, Сонечка була білявою в дитинстві, але з часом вона потемнішала. Таке трапляється часто — і навпаки теж. Моя троюрідна сестра з маминого боку народилася з повною головою чорного, як смола, волосся — і, скажу я тобі, нескінченні пересуди мало не доби́ли матір тієї бідолашної дитини. На щастя, воно все випало, коли їй було років... два... чи, може, три — і знову виросло, біліше за біле. Ми думаємо, що це тому, що її дідусь був частково італійцем.

Я влаштувала ціле шоу, відстібаючи ремінь безпеки та збираючи рюкзак, намагаючись відволікти Джолін, доки вона не взялася читати мені ще один урок про своє рідне дерево. Джолін штовхнула свої двері з тихим бурчанням, а потім обійшла машину, щоб відчинити двері переді мною. Вона взяла блюдо з кексами.

— Думаю, зі мною їм буде безпечніше, доки ми занесемо їх усередину. Ти можеш узяти Марді.

Марді тягнув повідець дорогою до воріт із пісочним годинником посередині. Це був натяк на антикварну крамницю Раянів під назвою «Минуле не минуло» на вулиці Роял

у Французькому кварталі. Я відчинила хвіртку перед Джолін, з усіх сил намагаючись утримати Марді на повідці. Я не зовсім розуміла, чи він був у такому захваті через кекси, чи тому, що любить гостювати в бабусі Бо. Вони потоваришували на святкуванні його появи, і Мімі Раян включила ім'я Марді в перелік запрошених на вітальну вечірку для Сонечки. Я тільки сподівалася, що на низьких столиках не залишатимуть їжі, бо друге ім'я Марді могло б бути Пилосос.

Хоч Марді й тягнув шалено за повідець, я сповільнила крок. Мені ніколи не набридало споглядати чудову архітектуру цього одного з найгарніших, на мою думку, будинків у районі, що славиться своїми прекрасними спорудами. Коли ми підійшли до ґанку з мармуровими сходами й колонадою, увінчаною аркою, масивні дерев'яні подвійні двері відчинилися. Біля входу стояв із привітною посмішкою Крістофер Бенуа, давній друг і співробітник сім'ї Раянів.

Я почала вітатися з ним, аж тут Марді знову смикнув повідець і вирвав його з моєї руки. Він промчав навколо Джолін і побіг вгору сходами. Коротко й запально привітавшись із Крістофером, він прослизнув йому за спину й кинувся у фое. Я квапилася наздогнати його, очікуючи почути дзвін, із яким розбиваються порцеляна й кришталь, але, коли дісталася до фое, до моїх вух не долинуло нічого, крім тихого задоволеного скиглення Марді з головної вітальні. Я різко зупинилася на порозі, оглядаючи невелике зібрання знайомих обличчя разом із кількома новими. Сонечка Раян сиділа на дивані між Мімі та Бо, а мій пес — раніше знаний як мій лютий захисник — поклав голову на груди Сонечки й вилизував підборіддя її обличчя, схожого на лице піксі, дивлячись на неї з обоженням.

— Бачиш? — прошепотіла Джолін мені на вухо. — Хіба Марді може помилитися?

Я згадала, як Марді ніколи не схвалював Майкла й вітав його оголеними іклами. Щоправда, ікла ті скидалися на крихітні подушечки, але наміри були очевидні. Плечі в мене розслабилися, коли я дивилася на осяяних щастям людей, що зібралися у вітальні Раянів. Ця сцена нагадала мені мій останній день народження в Чарлстоні, коли мене оточували сім'я та друзі, які беззастережно любили мене. Навіть із непривабливим і не надто їстівним тортом, який Мелані приготувала для мене власноруч, я відчувала себе улюбленою — і те саме почуття я розпізнала на рожевому й зараз трохи вологому обличчі Сонечки Раян, огорнутої хвилями прихильності мого собаки-зрадника.

Раптом у мене виникло відчуття, що хтось спостерігає за мною. Я повільно обернулася й побачила, що просто на мене дивиться великий портрет доктора Чарльза Раяна, що висить у фоє. З кишені піджака в нього стирчав кінчик люльки. Через гру світла й тіні, що відбивалися на картині, здавалося, ніби ті очі стежать за мною. Коли я повернулася назад до повної людей кімнати, мою увагу привернули дві маленькі калюжки води перед Бо, у яких чітко проглядалися відбитки жіночих ніг.

Я різко відвела погляд і побачила, що Сем, дівчина Бо (та одночасно його співведуча подкасту), дивиться на мене з цікавістю. Вона жестом показала, щоб я залишалася на місці, ніби хотіла поговорити зі мною. Я не могла збагнути, що саме вона хоче мені сказати, але була цілком упевнена, що це якимось пов'язано з Бо. Я вдала, ніби не помітила її знак, і відступила в невеликий натовп, сподіваючись загубитися на час, якого б вистачило, аби викликати *Uber* і піти. Я ще емоційно не оговталася після того фіаско з Майклом і не була готова до нової драми.

Я дісталася до їдальні, де стіл був накритий всілякою їжею, розкладеною на тарелях і в мисках — серед частувань були й кекси Джолін. Вона вже посипала їх цукровою пудрою з маленького дозатора, який привезла із собою в сумочці (бо це Джолін). Я вже натиснула «Підтвердити» у своєму додатку *Uber*, коли почула, як Сем гукає мене. Я швидко махнула рукою в її бік, кинувши, прямуючи до дверей:

— Мій *Uber* уже тут — я маю йти.

Джолін запитально зиркнула на мене, і я піднесла руку до голови, наче старомодний телефон, — я часто бачила, як це робить Мелані, — показуючи, що подзвоню пізніше.

Сем вийшла слідом за мною з дверей і зупинилася на ганку, коли я підтюпцем побігла доріжкою до воріт, подумки сподіваючись, що машина, яка наближалася до нас, насправді була моїм таксі з *Uber*.

— Нам потрібно поговорити, — вигукнула вона, коли я зачинила за собою хвіртку. — Я тобі напишу.

Я підняла великий палець, відчиняючи двері машини, абсолютно впевнена, що в Сем немає мого номера. Я трохи затрималася, перевіряючи, чи моє це таксі, й сіла. Я не зовсім розуміла, хоче Сем поговорити про сліди чи про Бо — чи про те й інше. Мене не цікавило обговорення жодної з цих тем ні з ким, а надто з Сем, з причин, які я не могла пояснити навіть собі.

Не озираючись, я зачинила двері машини і відчувала на собі погляд Сем іще довго після того, як будинок на Пританії зник із мого поля зору.

Розділ 2

Я стояла у мряці під навісом на розі вулиць Роял і Ченел й дивилася, як мій юний друг Тревор їде до мене на моєму велосипеді. За невелику оплату цей дванадцятирічний підприємець щовечора брав мій велосипед на зберігання, щоб мені не доводилося їхати на ньому аж на околицю міста після довгого дня. Уранці я працювала історикинею архітектури в офісі на Пойдрас у будівельній фірмі, а після обіду переходила до ремонту свого нового будинку, і після цього всього в мене залишалося рівно стільки сил, щоб доїхати на своєму велосипеді до трамвайної зупинки й передати його Тревору.

Це він продав мені велосипед, кошик і кілька інших речей першої необхідності, включно з водяним пістолетом для відлякування найагресивніших летючих тарганів, за явно завищеними цінами, як для вживаних речей. Тревор стверджував, що я маю платити комісію за те, що він роздобуває продукцію особисто та доставляє її, і я не могла сказати, що він помиляється.

— Вітаю, міс Ноло. Вибачте за спізнення. Бабуня забула приготувати мені обід учора ввечері, тож я спробував зробити це сам. Але в нас не було хліба, і я спізнився до школи. Я не встиг узяти ваш велосипед зі схованки перед уроками, тож довелося йти по нього після школи.

— То в тебе нічого не було на обід?

— Ні, мем. Але в мого найкращого друга Гері завжди є для мене щось. Я подобаюся його мамі, і вона каже, що я надто кістлявий, тож дає йому із запасом.

Покопавшись у задній кишені, я витягла п'ятірку й простягнула йому:

— Наступного разу, якщо таке станеться, купиш на неї гарячий обід, добре? Це тобі на крайній випадок, і лише на їжу, а ще візьмеш додатковий десерт для Гері. Не купиш на ці гроші того, що плануєш перепродати, гаразд?

— Так, мем, — сказав він, жадібно схопивши купюру й запхавши її до кишені.

Як і щоразу при спілкуванні з Тревором, я вирішила довіряти йому. Його чарівна усмішка завжди долала будь-які сумніви.

— У мене є дещо для тебе від міс Джолін, — сказала я.

Я зняла рюкзак і дістала з нього подарунок дивної форми, але красиво загорнутий і з вишуканим бантом.

Він потягнувся по ньому, але я, не відпускаючи, обережно поклала його на землю.

— Тобі треба лише відклеїти ту маленьку смужку липкої стрічки вгорі — і він сам розгорнеться.

Надуваючи щоки в очікуванні, Тревор обережно відклеїв стрічку. Папір розгорнувся, як розквітла квітка, у центрі якої виявився глиняний горщик, оздоблений декупажем.

Я була майже впевнена, що Джолін сама зліпила й прикрасила той горщик, але не питала, бо не хотіла нажити собі ворога. Тревор підняв горщик і розглядав його, не знаючи, що сказати.

— Це для твого домашнього комп'ютерного фонду, — пояснила я. — Усі гроші, які ти заробляєш в антикварному магазині, і прибуток від твого бізнесу ти можеш складати сюди. Крістофер сказав, що буде радий зберігати його під замком у магазині, щоб він був у безпеці.

Тревор кивнув, показуючи, що чує мене, але його очі були прикуті до горщика:

— Чому на ньому веселка?

— Бо на кінці кожної райдуги є горщик із золотом. Джолін любить веселки через пісню *Over the Rainbow* з її улюбленого фільму «Чарівник країни Оз».

Він примружив свої темно-карі очі, не розуміючи мене.

— Ну знаєш: Дороті та Залізний Дроворуб, Опудало та Лев?

— Що?

Я кілька разів здивовано моргнула, намагаючись зрозуміти, чи не жартує він, бо досі, наскільки я пам'ятала, я ніколи не зустрічала нікого, хто не був би знайомий з тими фільмом чи книжками. Я присіла, щоб краще роздивитися його обличчя. Він був низеньким для свого віку, і я опускалася до його зросту лише тоді, коли йшлося про щось важливе.

— Треворе, ти хочеш сказати, що ніколи не дивився «Чарівника країни Оз» і не читав книг?

Він похитав головою:

— Ні, мем.

— Ані про летючих мавп, ані про Злу відьму Заходу?

Він знову звузив очі, але тепер — щоб чітко показати, що сумнівається в моєму здоровому глузді.

Я встала.

— Гаразд, ми це виправимо. Тепер, коли в тебе є бібліотечний квиток, ти можеш узяти «Чарівника країни Оз» Френка Баума. Просто запитай у бібліотекарів.

— А не можна мені просто подивитися фільм?

— Авжеж. Але тільки після того, як прочитаєш першу книгу, — їх у серії всього чотирнадцять. Усі знають, що книга завжди краща за фільм. До того ж читання розвиває розум.

— Угу, — буркнув він, явно не переконаний.

— Угадай: яка найулюбленіша в світі книжка Джолін?

Його очі спалахнули, і я зрозуміла, що він попався. Відтоді, як він познайомився з Джолін і став споживачем її випічки, він долучився до лав її відданих шанувальників. Він такий не один, адже здається, що таке враження вона справляє на всіх. На всіх, окрім Джексона Лендрі.

— «Месники»!

На мій погляд він вибухнув своїм заразливим сміхом:

— Я просто рофлю з вас, міс Ноло.

— Так, знаєш, Джолін буде дуже вражена, якщо ти прочитаєш першу книгу з серії. Б'юся об заклад — із дозволу твоєї бабуні, — ми могли б запросити тебе до нашої квартири, щоб подивитися фільм, після того як ти прочитаєш книгу. Джолін готує найсмачніший попкорн.

Він, трохи нахмурившись, зосереджено розглядав тротуар біля своїх ніг.

— Не знаю щодо цього.

— Сподіваюся, ти не думаєш, що книга буде надто складною. Я чи Крістофер будемо раді допомогти, якщо ти забуксуєш.

Він підвів погляд із виразом, якого я не могла зрозуміти і який швидко зник, перш ніж я встигла його обміркувати. Він запхав горщик під пахву, а я згорнула папір і обережно поклала всередину.

— Я мушу йти — Крістофер чекає на мене, — промовив він. — Я маю бути вже в магазині, підмітати задню кімнату.

— Не смію тебе затримувати. Він каже, що не уявляє, як упорався б з усім без тебе.

Його маленькі груди розширилися, як у вільшанки, що зібралася співати:

— Бабуня навчила мене, як правильно прибирати. Між нами, міс Ноло, деякі кути тієї крамниці не бачили ані мітли, ані ганчірки ще відтоді, як Ісус був немовлям.

Я сховала усмішку.

— Ну тоді тобі слід поквартитися.

Він не зрушив з місця.

— Ви мені винні долар, — сказав він, не змигнувши оком.

— Долар? За що?

— Бо я доставив вам велосипед по дощу. Це оплачується додатково.

— Не пригадую, щоб я колись раніше за це платила.

— Це нова політика. — Він так широко усміхнувся, що я побачила його рожеві ясна. — Ви ж сказали, щоб я шукав можливості заробити гроші, аби купити собі власний комп'ютер.

Я дістала з кишені доларову купюру й простягнула її йому:

— Я виховала монстра.

— Так, мем, — підтвердив він.

Із негасимою усмішкою він попрощався зі мною й побіг до «Минуле не минуло», обережно притискаючи горщик до грудей.

У ванній кімнаті на другому поверсі свого креольського котеджу я, стоячи колінами на підстильці, потерла спину. Докладаючи шалених зусиль, я наносила шпателем тонкий шар розчину на мембрану, яку допомагала Тібо встановити напередодні, і втратила відчуття часу, викладаючи чорні та білі восьмикутні кахлі для підлоги, відтворюючи дизайн, який я бачила в журналі «Ресурси збереження».

Я була вдячна за те, що Тібо погодився з тим, що на укладання окремих кахлів потрібно значно більше часу та зусиль, ніж на укладання листів кахлю, але в довгостроковій перспективі воно того варте. А так завжди й буває

з історичними реставраціями. Моя спина й коліна всіляко протестували, і розум саме починав погоджуватися з тілом, коли я підняла очі й усвідомила, що загнала сама себе в кут. Мій єдиний вихід був — ступати по щойно викладених кахлях із рівними рядами ретельно розрахованих швів, звівши нанівець усю свою тяжку роботу.

Я голосно застогнала, побачивши свій телефон, що лежав там, де його ніяк не можливо було дістати, — з іншого боку дверей. Я його туди поклала, бо він постійно випадав із задньої кишені, коли я нахилялася. Мелані надіслала мені стрічку, щоб на ній вішати телефон на шию. Вона присягалася, що завдяки їй більше не губить телефон у домі. Я посміялася над нею як над чимось, що може знадобитися лише старим людям, і захала стрічку в найдальшу шухляду. І тепер якщо комусь і було смішно, то точно не мені.

Тібо й Хорхе вже давно пішли, так недоречно впевнені, що я впораюся з цим одним-єдиним завданням до їхнього повернення вранці. Думка про це стояла в мене всередині, наче прокисле молоко. Я тупцялася в своєму маленькому недоробленому кутку, з тривогою спостерігаючи, як сутеніє, підраховуючи, через скільки рядків мені потрібно перестрибнути. І скільки з них я, схоже, зруйную й буду змушена відновити до завтрашнього ранку.

Шум машини, що підїхала й зупинилася надворі, а потім грюкання дверей подарували мені надію. Можливо, Тібо чи Хорхе щось забули й повернулися в будинок. Затамувавши подих, я прислухалася до кроків людини, що піднімалася на ганок, і ніздрі в мене роздувались від запаху люлькового тютюну, який ні з чим неможливо було сплутати. Пролунав гучний стук у вхідні двері, і з несподіванки я голосно закашлялася, видихаючи все повітря з легень.

— Ноло? Ти ще тут?

Я впізнала голос Бо, з полегшенням і жахом водночас. Я була рада порятунку, але воліла б, щоб це зробив хтось інший. У нас із ним була довга історія, в якій я не раз отримувала непроханий порятунок від Бо Раяна, що кидався грати роль мого небажаного героя. Мелані та Джолін усе торочили мені, що я маю ще раз обміркувати свої почуття з цього приводу, але це було те саме, що дмухати в ураган, щоб змінити напрямок вітру. Чесно кажучи, це все була моя впертість, і навряд чи це могло скоро змінитися.

Мій телефон у беззвучному режимі завібрував на підлозі. Мені було легше зосередитися, коли мене не відволікали дзвінки та повідомлення. Хоча я вже починала думати, що, якби вони мене відволікали, я могла б швидше помітити свою помилку.

— Я нагорі, — вигукнула я. — Якщо це ти дзвониш, я зараз не можу відповісти. Але якщо піднімешся сюди, я буду дуже вдячна.

— Чого ти кричиш?

У дверях з'явилася голова Бо.

Я здригнулася від його голосу, і мій шпатель полетів у відро з розчином із м'яким «ляп». Я притиснула руку до грудей, у яких шалено калатало серце.

— Бо я думала, що ти внизу.

— Був унизу, а тепер тут. — Він усміхнувся, помітивши, в яку я потрапила халепу. — Знаєш, Ноло, зазвичай рекомендують, коли кладеш будь-яку підлогу, що треба починати з дальнього кінця й просуватися до дверей, щоб не застрягнути в кутку.

— Ой, дякую за цю розумну пораду. Чотири години тому, коли я починала, вона була б доречнішою.

— Уявляю собі, — сказав він, глибокодумно кивнувши. — І що тепер будеш робити?

— Ой, ну не знаю. Мабуть, навчатимуся спати стоячи. Аромат тютюну став іще сильнішим і зосередився навколо Бо.

— Ти відчуваєш цей запах?

— Так, — визнав він, показуючи, як далеко зайшов у прийнятті своїх екстрасенсорних здібностей.

Можливо, він поки й не кричав на кожному розі про свою здатність спілкуватися з привидами і далі розвінчував шахраїв-екстрасенсів у своєму подкасті «Стукіт серед ночі та інші неймовірності», але визнання цього переді мною вже було величезним кроком уперед.

Ніби прочитавши мої думки, Бо запропонував:

— Не хочеш обговорити дим із люльки мого діда потім? Схоже, що в нас є більш нагальні проблеми. — Він показав на той куточок, у якому я стояла. — У тебе є якісь ідеї?

— Так, але жодної, задля втілення якої не доведеться зіпсувати щонайменше два ряди плитки. А може, й більше, якщо я впаду на спину після стрибка. І я готова це зробити без твоєї допомоги.

Він схрестив руки:

— Авжеж. А я із задоволенням подивлюся. І я навіть потримаю ліхтарик, доки ти зніматимеш перекошені кахлі та замінюватимеш їх, доки розчин не висох. Або, — провадив він далі з широкою посмішкою, — ти можеш стрибнути до мене, і я за інерцією підхоплю тебе й потягну вперед. Б'юся об заклад — ти зможеш тоді підправити всі кахлі й піти додому в нормальний час.

Я хотіла відмовитися, просто з принципу, але живіт у мене вже бурчав, а очі ледве щось бачили після напруженої роботи з вирівнювання кахляних рядів.